

thi det, man standsede ved, var ikke noget bestemt; men det, man talte om i Valutakonferencen, var ikke 68 Ø., men det var 74 Ø.

Lange: Den højtærede Statsminister sagde, at han beklagede, at det konservative Folkeparti ikke var kommet med i de Forhandlinger, der havde ført til det Resultat, der var naaet. Jeg vil derfor sige, at den højtærede Statsminister ved første Behandling af denne Sag udtalte sig paa en saadan Maade, at man ikke fik noget Indtryk af, at han ønskede, at det konservative Parti skulde deltage i disse Forhandlinger. Det har vi imidlertid fra konservativ Side ligefuldt ønsket, men vi har ikke under Forhandlingerne mærket, at man havde nogen særlig Interesse i at faa os med i dem. Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der jo ellers ikke hører til de Medlemmer, der bruger de stærke Ord, siger, at der var et Parti, der brød ud, saa forbavser denne Udtalelse mig. Det ærede Medlem har jo deltaget i Forhandlingerne i Folketingsudvalget og kun i Folketingsudvalget. Man søger her at skyde sig ind under, at Forhandlingerne skulde være ført paa en anden Maade i Landstingsudvalget, men der er jo ingen af os, der har deltaget i Forhandlingerne i Landstingsudvalget, saa det kan vi ikke tage nogen Debat om her. Men jeg forstaar ikke, at nogen, der har deltaget i Forhandlingerne i Folketingsudvalget, kan bruge saadanne Udtryk som, at der er et Parti, som er brudt ud, eller, at der er et Parti, som ikke har villet deltage i Forhandlingerne.

Den højtærede Statsminister sagde, at vi havde kun holdt paa 50 pCt. Toldforhøjelse. Det er ikke rigtigt. Vi har Gang paa Gang peget paa, at vi ogsaa kunde gaa ad andre Veje, vi kunde tage enkelte Positioner. Og naar den højtærede Erhvervsminister siger, at Erfaringerne fra alle andre Lande viser, at saadanne Foranstaltninger har været ganske betydningsløse, ja, at de maaske endog har været skadelige, saa vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, hvor det har vist sig. Saa vidt jeg har kunnet følge med i Forholdene i alle de Lande, hvor man har haft en depreciert Valuta, har man netop benyttet Toldforanstaltninger dér. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard spurgte ogsaa, om vi virkelig kunde tro paa, at de Toldforhøjelser, vi havde foreslaaet, vilde kunne øve nogen Indvirkning paa Handelsbalancen. Deroverfor vil jeg sige, at det har man dog ment i alle andre Lande. Jeg tør ikke paastaa,

at netop den Procentsats, vi havde stillet op, var den rigtige, men den var et Skridt i den rigtige Retning ad den Vej, man skulde gaa, hvis man skulde naa Maalet. Den Foranstaltning er man uenig om i Danmark, men ikke i de andre Lande, hvor man har søgt at ordne Valutaforholdene. Jeg omtalte ved Lovforslagets første Behandling de Henvisninger, som man har gjort gentagne Gange, til Norge som et Land, der er brudt sammen. Jeg fremhævede, at i Norge havde det vist sig, at de Toldforhøjelser, som man dér havde gennemført, havde øvet sin Virkning. Til Trods for, at Norge er et Land, der økonomisk har staaet meget daarligere end Danmark, et Land, hvor Hovederhvervet i Modsætning til Danmarks har været overordentlig daarligt stillet, og et Land, hvor Sammenbrudet har været betydeligt større end i Danmark, har den norske Krone dog forbedret sig betydeligt i Forhold til den danske Krone siden Indførelsen af Guldtolden i Norge.

Under den Forhandling, der har fundet Sted her i Dag, har det imidlertid kun i ringe Grad været vort Standpunkt til eller vort Syn paa den Sag, der her ligger for, som man har beskæftiget sig med. Man har beskæftiget sig med at angribe Nationalbanken. Vi har jo ikke til Opgave at staa her som Nationalbankens Forsvarere, men jeg vil dog gerne sige, at naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, at Nationalbanken ikke havde nogen Ret til at blande sig i den Slags Ting som, at der er Balance i Statshusholdningen, eller at der er et rimeligt Forhold mellem Landets Ind- og Udførsel og dermed er skabt en sund Betalingsbalance, saa er dette heller ikke i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa man har taget Sagen i andre Lande. For der er intet Land, i hvilket jeg har kunnet følge Udviklingen, hvor man ikke har opstillet det som en absolut Førstebetingelse for overhovedet at gaa til en Stabilisering af Valutaen, at man først havde Orden paa Statsbudgettet, og at man havde Orden i Betalingsbalancen. Naar man vil lægge den omhandlede Pligt paa Nationalbanken, som ogsaa vi gerne vil være med til at lægge paa den, fordi vi erkender den overordentlig store Betydning, det har, at Kroneværdien stabiliseres og forhøjes, saa kan vi ikke komme bort fra, at for at kunne rette det Krav til Nationalbanken, der her rettes til den, maa man sørge for, at de økonomiske Forhold her i Landet udvikler sig paa en saadan Maade, at man med Rette kan vente, at Nationalbanken kan opfylde de Krav, der stilles til den.